

1. Vakantieplannen

‘Yeeesss!’ roept Vera.

‘Had ik wel verwacht’, bromt Edwin.

Vader kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Wel verwacht?’

‘Natuurlijk’, reageert Edwin. ‘We hebben nog een rondvlucht met de helikopter tegoed, Vera moet nog een dag gaan schilderen met Marjolein, en Peter en ik krijgen nog een keer les in het skiën.’

‘Je klinkt niet erg opgetogen’, vindt vader. ‘Heb je er niet zo’n zin in?’

‘O jawel, hoor.’

‘Ik dacht al ... maar je was de afgelopen winter wel wat enthousiaster’, mengt moeder zich in het gesprek.

Edwin haalt zijn schouders op en mompelt: ‘Ik vind het allemaal wel best.’ Daarna loopt hij de gang in en gaat door de keuken naar buiten. ‘Ben nog even naar Peter.’

‘Op tijd thuis zijn voor het eten, hè!’ roept moeder hem na. Buiten klinkt nog iets als ‘Yo!’

Moeder kijkt vader even van opzij aan. ‘Begint aardig te puberen.’

Vader glimlacht een keer en kijkt dan naar zijn dochter. ‘Jij toch zeker nog niet?’

‘Krijg ik geen last van ook’, klinkt het vastberaden. ‘Edwin heeft echt wel zin in vakantie in Zwitserland. Hij vindt het alleen stoer om er zo over te praten. Ik weet zeker dat hij nu naar Peter is om te vragen of hij weer mee mag.’

‘Wat een mensenkennis’, grijnst vader.

‘Van je tweelingbroer weet je toch alles? Ook al denkt hij van niet.’ Vera steekt haar neus in de lucht.

‘Ook van zo’n puber?’ vraagt vader een beetje spottend.

‘Edwin denkt dat hij een hoop dingen geheim voor me kan houden, maar dat is natuurlijk niet zo.’

‘Dan ben ik wel benieuwd wat hij zoal geheimhoudt voor ons’, wil vader weten.

‘Ja, duh, dat ga ik natuurlijk niet vertellen’, antwoordt Vera.

‘O ja, had ik kunnen weten: geheimen van een tweelingbroer, die verklap je niet’, grijnst vader.

Vera steekt haar tong uit.

‘Hé, pas op, meisje’, zegt vader quasi-ernstig. ‘Maar alle gekheid op een stokje’, gaat hij dan verder, ‘we hopen deze zomervakantie dus weer in het Zwitserse Saastal te bivakkeren. Dan zien we het eens in een ander seizoen.’ En een beetje zachter: ‘We gaan alleen niet in een hotel. We blijven wat langer en dan is het ook wel fijn om wat meer ruimte voor onszelf te hebben dan in een hotel. We gaan nu in een appartement. Is ook een tikkeltje minder duur ...’

‘O, helemaal niet erg’, roept Vera opgetogen. ‘Hebt u al iets geboekt?’

‘Nee, dat moeten we nog doen’, antwoordt moeder. Ze was achter Edwin aan gelopen, maar deze bleek haar te vlug af.

‘Waar?’ wil Vera weten.

‘Dat weten we nog niet’, zegt vader. ‘Heb jij een suggestie?’

‘Hoe moet ik dat nu weten? Ik ken er eigenlijk niets.’

‘Dat bedoel ik ook niet’, verduidelijkt vader. ‘Ik bedoelde met

mijn vraag: heb je voorkeur voor een dorp? Want dan weten moeder en ik waar we moeten zoeken, snap-ie?’

‘Ie snapt het’, lacht Vera. ‘Maar eh ... mag ie er nog effe over nadenken?’ vraagt ze met een ondeugende blik in haar ogen.

‘Ie? Wie is ie?’ vraagt vader verbaasd.

‘Nou zeg ... zo noemde u me zelf. U zei net “snap-ie”?’

‘Jij kleine ... nou snap ik waar die bezemsteel bij de achterdeur voor dient. Kom hier! Het wordt tijd dat ik je weer eens onder handen neem, geloof ik ...’

Vera rent gillend de kamer uit.

‘Hé Peet!’ roept Edwin al vanuit de verte.

Peter kijkt om op het geroep van zijn vriend. Hij zet de kruiwagen neer en wacht tot Edwin met piepende remmen bij hem tot stilstand is gekomen.

‘Wat een kabaal’, roept Peter. ‘Is er brand?’

‘Niet dat ik weet. Hoezo?’ vraagt Edwin.

‘Je komt er net aan racen alsof ...’

‘Je hebt gelijk’, valt Edwin hem in de rede.

‘M’n vader en moeder willen in de zomervakantie weer naar Zwitserland’, gaat Edwin rap verder. ‘En je kunt wel raden wat ik hier ... Wat kijk je somber? Heb je geen zin?’

‘Natuurlijk wel, maar ik vrees dat m’n vader me in de zomermaanden nodig heeft nu Jacob ook op vakantie gaat. Je weet toch dat-ie verkering heeft? Jacob heeft in de zomervakanties altijd thuis gewerkt, maar nu hebben de ouders van Marieke, z’n vriendin, gevraagd of hij met hen mee wil op vakantie. Ik ben zelf al een aantal keren op vakantie geweest zoals die

keren met jullie. Het lijkt me dus eerlijk als Jacob nu een keer mag.'

Edwin kijkt beteuterd naar de grond en krabt een keer op zijn hoofd. Peter heeft gelijk. Daar is niets tegen in te brengen, beseft hij. Eerlijk is eerlijk.

'We gaan maar veertien daagjes', probeert hij. 'Die kan je vader je toch wel missen? Bovendien heb jij ook nog een rondvlucht tegoed en skiessen ...'

'Nou ja, tegoed? Je vader heeft ervoor betaald. Dus ik heb ze niet echt tegoed.'

'Maar je kunt het toch vragen? Niet geschoten is altijd mis', houdt Edwin vol. 'En anders wil mijn vader het ook wel aan jouw vader vragen.'

Peter denkt even na. 'Ik zie wel. Ik laat het je nog weten.'

'Oké. Je laat me toch niet alleen met m'n ouders en m'n zus op vakantie gaan?' grijnst Edwin.

'We zullen zien', glimlacht Peter en hij tilt de kruiwagen weer op.

Edwin springt op zijn fiets en racet terug naar het dorp.

'Precies op tijd', zegt moeder. 'Het eten is klaar. Roep je vader even? Die is beneden in de praktijk.'

Zonder te antwoorden loopt Edwin via een trap in de hal naar de benedenverdieping van het dijkhuis. Daar treft hij vader achter een bureau, druk bezig op de computer.

'Eten, pap', roept Edwin en dan schiet hem iets te binnen.

'Moet u misschien binnenkort nog naar boer Groeneveld?'

'De vader van Peter, bedoel je?'

'Eh ja. Wie zou ik anders bedoelen?'

‘Ik heb geen afspraken staan, maar het kan zomaar gebeuren dat hij me nodig heeft voor een ziek dier, een bevalling die niet zo wil of wat dan ook.’

‘Hmm.’ Edwin denkt even na. ‘Nou ja, als u er een keer komt, vraag dan of Peter komende zomervakantie veertien daagjes vrij kan krijgen ...’

‘Wilt u dan vragen ...’ verbetert vader hem.

‘Dat is toch hetzelfde?’ bromt Edwin.

‘Nou, niet helemaal, maar ik denk wel dat ik begrijp waar je heen wilt met deze vraag. Overigens begrijp ik uit je vraag ook dat je toch wel graag mee op vakantie gaat, mits je vriend mee mag. Ik zal eens zien wat ik voor je, of beter gezegd voor jullie, kan doen als ik er weer ben. Akkoord?’

‘Als u dat doen *wilt*’, grijnst Edwin.

‘Komen jullie nog eten?’ horen ze moeder boven aan de trap roepen.

‘We komen eraan’, roepen vader en Edwin in koor. Dan schieten ze in de lach.

‘Ik had toch gevraagd of je je vader wilde roepen?’ zegt moeder terwijl vader en Edwin aan tafel schuiven.

‘Heeft-ie ook gedaan, lieverd, maar we hadden nog even iets te bespreken’, antwoordt vader.

‘Heet ik hetzelfde als m’n broer?’ vraagt Vera opeens.

Vader kijkt z’n dochter verbaasd aan. ‘Hetzelfde als je broer?’

‘U noemt hem ook al ie ...’

Nu kan Vera niet weggomen en vader grijpt haar vast. ‘Bijdehandje’, plaagt hij.

‘Daar kan ik niet tegen!’ gilt Vera.

‘Nu even allemaal netjes stilzitten, voordat alles over de vloer

gaat', roept moeder boven het gegil van Vera uit. 'Ik ga eten opscheppen.'

'Wat schaft de pot vandaag?' wil vader weten.

'Je lievelingskostje, rauwe witlof', antwoordt moeder.

'Dat heb je weer goed gekozen', glundert vader.

Vera trekt haar neus op.

Vaders vinger komt omhoog. 'Hé, dat doen we hier niet wat het eten betreft, jongedame. En daarbij: de ene keer komt het lievelingskostje van de een op tafel, een volgende keer is het lievelingskostje van de ander aan de beurt.'

'Maar uw lievelingskostje komt wel heel vaak langs', gaat Vera ertegenin.

'Huh?' Vader trekt zijn wenkbrauwen op.

'U lust alles!' antwoordt Vera.

'Nee, dat moet je anders zien', vindt vader. 'Je moeder kan zo bijzonder koken dat ik alles wat ze maakt lekker vind.'

'Ahum ...' klinkt het bij het fornuis.